

[Erik Eriksen.]

føje til, at jo længere vi venter med den nødvendige omlægning fra skat på arbejde og opsparing til skat på forbrug, des vanskeligere vil det blive, og det hænger ganske enkelt sammen med hele denne omlægnings placering i den almindelige samfundsøkonomiske udvikling, som den højtærede statsminister jo også var inde på.

Hvad angår tilsagnet om samarbejdsvilje til løsning af boligspørgsmålet, glædede det mig naturligvis. For snart et års tid siden udtrykte jeg beklagelse over, at spørgsmålet tilsyneladende ikke kunne røres, fordi vi nærmede os et valg. Forhåbentlig er vi nu kommet så langt frem, at vi kan tage fat. Jeg har ikke noget imod at gentage, at vi har brug for samarbejde i denne sag og for fordomsfrihed. Det er ganske klart, at den løsning, der her skal findes, ikke er nogen enkel affære. Hvis den havde været det, havde problemet jo ikke eksisteret. Personlig tror jeg også, vi bliver nødt til at gennemføre ting, der i første omgang kan give anledning til kritik i alle vore partier, men som alligevel er en forudsætning for, at der kan sikres en virkelig løsning, og derfor håber jeg, at statsministerens ord også skal ses som et udtryk for vilje til at bekæmpe fordomme i hans egen gruppe, i LO, og hvor regeringsmagten nu ligger. Til gengæld må vi andre så se at klare problemet inden for vore egne rækker — det er så ligetil. Jeg mener virkelig at kunne sige, at venstre for sit vedkommende er parat også på dette punkt.

Må jeg blot føje til, at jeg tror, regeringen nu skal tage fat. Den bør snarest komme med forslag på dette og på andre områder, som statsministeren nævnte i går: skattereform, jordlove, og hvad der nu kan nævnes. En klog regering og en klog statsminister vil forstå nødvendigheden af hurtigt at komme med disse forslag og ikke tvinge initiativet over til oppositionen.

Til den højtærede udenrigsminister har jeg ikke mange ord. Jeg ved ikke rigtig, om jeg skal takke ham for hans udtalelser vedrørende markedspolitikken. Det var vistnok tænkt som en venlighed over for mig, når den højtærede minister sagde, at åbningstalens formulering var omhyggeligt valgt. Men jeg er jo ikke nær så stor en

diplomat som den højtærede udenrigsminister. Forstod jeg ministeren rigtigt, fastslog han dog i går, at hverken regeringen eller socialdemokratiet ville være med til et fællesskab, der ikke omfattede England — jeg tror, ordene faldt sådan. Det kan vel nok være lidt stærkt sagt sådan på lidt længere sigt. Jeg må have lov at minde om, at vi vel alle hidtil har haft den opfattelse, at England søgte eller tilstræbte et medlemskab i fællesmarkedet; men nu har der været valg i England, og jeg behøver egentlig kun at henvise til lederen i Berlingske Aftenavis fra i går, hvor det siges, at det er af betydning at få at vide, om et nej til fællesmarkedet fra den nye engelske premierminister også er et nej på Danmarks vegne. Det er vel desværre nok uden for al tvivl, at Det europæiske Fællesskab i den kommende tid vil isolere sig i endnu højere grad, end vi har oplevet det, og derfor spørger jeg, om denne kategoriske udtalelse, at vi ikke vil være med i noget fællesskab, hvor England ikke er med, er noget, man lader gå på den til enhver tid siddende regering i England, eller om det skal forstås således, at vi stadig væk skal bevare vor handlefrihed. Vor handlefrihed eller bevægelsesfrihed er jo ikke så meget værd, hvis den blot er et ekko af, hvad den engelske premierminister siger.

Så har jeg endelig et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Iver Poulsen, jeg bliver nødt til at fremsætte — det må jeg gøre, for at der ikke skal opstå en mytedannelse. Det drejer sig om det ærede medlems betragtninger vedrørende det afslag, han har fået på opfordringen til os om at danne valggruppe med de uafhængige. Først vil jeg dog gerne udtrykke min anerkendelse af, at det ærede medlems ord og tone var undergået en væsentlig forandring i forhold til de udtalelser, han og hans partifælle det ærede medlem hr. Rimstød har fremført i dagspressen. Jeg tager dette som udtryk for forståelse af, at polemiske udfald i hvert fald ikke er nok her i folketinget.

Det forsøg på at skabe mistillid til venstres saglige og politiske linje, som vi har mødt fra de to herrer ikke blot efter, men også før valget — så ofte før — kan jo ikke i sig selv være nogen god baggrund for et samarbejde. Det kan det ærede